

Arrest

nr. 267 302 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient in functie van zijn in België verblijvende Spaanse moeder op 16 oktober 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 6 april 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Het beroep tegen de voormelde beslissing van 6 april 2020 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 244 907 van 26 november 2020.

1.4. Op 8 maart 2021 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, deze keer in functie van zijn in België verblijvende Spaanse vader.

1.5. Op 27 augustus 2021 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.03.2021 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): G. Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: X Geboorteplaats: A.
Identificatienummer in het Rijksregister: *
Verblijvende te: *

Alias:

Naam: B. Voornamen: G.
Nr openbare veiligheid: *
Nationaliteit: Tsjecho-Slovakije

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Spaanse vader, de genaamde [...] van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor:

- ☐ Arbeidscontract referentiepersoon van tewerkstelling bij Edo Transport van onbepaalde duur met ingang vanaf 2.12.2020 + loonfiches van jan en feb 2021 + bewijs van tewerkstelling van de echtgenote van de referentiepersoon (contract + bijhorende loonfiches)
- ☐ Huurovereenkomst
- ☐ bewijs van ziekteverzekering voor alle gezinsleden
- ☐ Attesten van het ocmw Bornem dd. 16.03.2020 op naam van S + attesten van 24.03.2021 voor S en van 6.04.2021 op naam van G: niemand hoeft beroep te doen op ocmw
- ☐ Geldstorting via Ria en Money gram telkens ter waarde van 500 euro op 30.04.2019, 1.06.2019, 3.07.2019, 1.08.2019 en 4.09.2019
- ☐ Attest Armenië (Comité van Staatsinkomsten van de republiek Armenië dd 15/10/2019) waarin is opgenomen dat er geen individuele rekeningen zijn op naam van G.S.
- ☐ Attest van het kadaster van Armenië dd 16/10/2019 waarin is opgenomen dat er geen onroerende goederen staan op naam van G.S.

Betrokkene heeft reeds eerder een gelijkaardige aanvraag ingediend, nl. op 16.10.2019 in functie van zijn moeder. Die aanvraag werd geweigerd omdat de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon en haar echtgenoot niet was aangetoond vanuit het land van herkomst of origine. De weigering dateert van 6.04.2020. Betrokkene ging in beroep tegen die beslissing. Bij arrest van 26.11.2020 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep te verwerpen.

Bij deze aanvraag blijkt de situatie totaal ongewijzigd. Behoudens wat meer recente bewijzen betreffende het inkomen van de referentiepersoon en zijn partner, zijn de bewijzen die werden voorgelegd ter staving van de afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine identiek. We kunnen dan ook enkel herhalen wat bij de voorgaande beslissing werd opgemerkt.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene reeds in België verblijft sinds mei 2014. Meer bepaald onder een valse identiteit en nationaliteit, namelijk als B.G. met de Tsjechische nationaliteit. Er werd een einde gesteld aan dit verblijf nadat werd vastgesteld dat zijn Tjechische identiteitsdocumenten vals waren (zie daartoe de beslissing van intrekking van het verblijfsrecht). Nergens uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt dat hij sinds zijn inreis in Schengen op 14.12.2012 nog is terug geweest. De bewijzen dat er dus geld werd overgemaakt aan betrokkene ter plaatse, kunnen bijgevolg niet worden aanvaard. Heden blijkt trouwens onomstotelijk dat betrokkene niet in Armenië was toen het geld hem werd toegestuurd. Er ligt nu immers ook een bewijsje voor van Ria waaruit blijkt dat er 500 euro werd overgemaakt op 30.04.2019. Uit dit bewijs blijkt expliciet dat er een terugbetaling gebeurde van het overgemaakte bedrag op 10.05.2019. Hij was op dat tijdstip niet in Armenië. Uit het arrest van de RVV blijkt dat betrokkene, nav het beroep, bewijsdocumenten heeft voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat hij zich wel degelijk in Armenië bevond in de betwiste periode. Deze documenten werden echter niet overgemaakt nav van deze aanvraag. We kunnen er dan ook geen kennis van nemen. Verder wat betreft het bewijs dat hij 'geen individuele rekeningen' heeft, werd reeds eerder opgemerkt dat het niet duidelijk is wat daarmee concreet wordt bedoeld. Voor zover het gaat over een bankrekening, dient te worden opgemerkt dat het onvermogen van betrokkene in zijn land van herkomst niet kan worden afgeleid van het niet hebben van een bankrekening. Wat betreft het uittreksel uit het kadaster, dient te worden opgemerkt dat het dateert van 16.10.2019. Het getuigt dus van een situatie van toen mijnheer al lang in België verbleef. Niets sluit uit dat hij wel degelijk vermogend was, toen hij nog in Armenië verbleef en er daadwerkelijk in zijn eigen levensonderhoud voorzag.

Kortom, gelet betrokkene sinds 2014 in België verblijft, kan de relevantie niet vastgesteld worden van de voorgelegde stukken waarmee betrokkene het ten laste zijn wenst aan te tonen. Betrokkene dient immers aan te tonen ten laste te zijn van referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst. Er worden geen stukken voorgelegd die dit kunnen aantonen.

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres (20/10/2014) als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Spaanse vader en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege hem.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of "die te hunnen laste zijn".

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Spaanse vader in het land van herkomst en/of afkomst en verwijst integraal naar de eerdere aanvraag van verzoeker in functie met zijn moeder.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker zijn land van herkomst verliet toen hij al reeds 21 jaar oud was. Hij vestigde zich bij zijn moeder en activeerde al reeds een gelijkaardige procedure gezinsherenging op 16/10/2019, dewelke werd afgewezen.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker sedertdien België niet heeft verlaten en hij aldus voorafgaand aan de aanvraag verzoeker ook niet kon materieel en/of financieel ondersteunen in Armenië. Verzoeker vertoefde in België en was aldus alhier ten laste van zijn Spaanse vader.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

"Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder."

In casu stond het verwantschap van verzoeker en zijn vader uiteraard vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker na zijn aankomst in België, niet meer terug is gekeerd naar Armenië. Verwerende partij verwijst integraal naar de beslissing van 06/04/2020 en laat alle documenten in het kader van de huidige aanvraag buiten beschouwing.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster

Art. 40bis § 1 vreemdelingenwet luidt als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; "

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoeker sedert mei '2014 in België zou verblijven en dat nergens uit zijn voorgelegde paspoort zou blijken dat verzoeker terug naar Armenië is gekeerd (na zijn aankomst in de Schengen per 14/12/2012).

Bijgevolg concludeert verwerende partij dat de diverse geldstortingen naar verzoeker vanwege zijn moeder niet in aanmerking kunnen worden genomen en plaatst zij "kortom" alle andere voorgelegde stukken buiten spel, om reden dat zij meent dat verzoeker sedert '2014 ononderbroken in België verbleef en aldus niet in het herkomstland.

Het staat buiten kijf dat verzoeker bij de gemeente van de verblijfplaats van zijn Spaanse moeder via een bijlage 19ter een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' heeft aangevraagd dewelke geweigerd werd (zie AD). Doch, de bestreden aanvraag en beslissing kadert in functie van zijn verzoeker zijn Spaanse vader en verwerende partij voldoet niet aan zijn motiveringsverplichting door louter naar een eerdere beslissing te verwijzen, temeer daar verzoeker na zijn aankomst in België in het kader van de aanvraag met zijn Spaanse moeder niet meer terug is gekeerd naar Armenië.

Verzoeker heeft ter zake zijn verwantschap met de Unieburger aangetoond en het bewijs van zijn identiteit geleverd middels een international Armeens passport zonder uiteraard een geldige inreisvisum, dewelke in casu ook niet verplicht is.

Verzoeker heeft een geldig paspoort naar voren gebracht, doch was hij niet visumplichtig waardoor hij in principe ook een visum moest bezitten voor onderhavige procedure op te starten.

Door zulks te vragen voegt verwerende partij een extra voorwaarde in de wet.

Verwerende partij onderzoekt niet afdoende of verzoeker ten laste was van zijn moeder in Armenië om reden dat uit dit internationaal passpoort niet blijkt dat verzoeker terug naar Armenië zou gekeerd zijn.

Verzoeker wenst ter zake op te merken dat voor een gezinshereniging met een economisch actieve Unieburger-ouder het niet wettelijk vereist is dat verzoeker de Schengen zone op een legale wijze binnen treedt met een inreisvisum en verzoeker bovendien voor genoemde procedure niet visumplichtig zou moeten zijn.

De volledige hypothese van verwerende partij dewelke zij volledig puurt uit de inreistempel zoals geacteerd in verzoeker zijn internationaal passpoort, stellende dat verzoeker op dat ogenblik niet in Armenië vertoefde is louter een gissing, die uit geen enkele andere objectieve gegeven uit het administratief dossier wordt geschraagd.

Bovendien voegt verwerende partij op deze wijze een voorwaarde aan de wet door het terugkeer van een derdelander met een geldige inreisvisum/visumplichtig op te leggen, dewelke niet expliciet opgenomen is in art. 40 bis vreemdelingenwet. Er is geen enkele objectieve element te vinden in het AD van verzoeker waaruit blijkt dat verzoeker niet zou teruggekeerd zijn naar Armenië sedert 14/12/2012.

In de hypothese dat verwerende partij niet met volledige zekerheid kon afleiden of verzoeker al dan niet terug was gekeerd naar Armenië, kon zij minstens als een zorgvuldig optredende overheid hieromtrent inlichtingen en/of aanvullende stukken vragen aan verzoeker, temeer daar verzoeker in Armenië op 24/05/2019 een overeenkomst sloot met een bancaire instelling, op 15/02/2019 een biochemische bloedtest gaf in datzelfde land en op 24/05/2019 aan hem persoonlijk een attest over het verstrekken van een nummer van openbare dienst werd afgeleverd; allen handelingen waarbij de persoonlijke verschijning van verzoeker absoluut vereist waren.

De diverse geldstortingen via Money Gram (attesten ten laste) dd. 30/04/2019, dd. 03/04/2019, 01/06/2019, 03/07/2019, 01/08/2019, 04/09/2019 werden nogmaals ten onrechte niet in ogenschouw genomen door verwerende partij.

Ten tweede dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verzoeker heeft de navolgende stukken aan verwerende partij overgemaakt nl.:

Kopij AI verzoeker

Kopij attesten geen leef loon Ocmw verzoeker en EU referentiepersoon

Geregistreerde huurovereenkomst EU Referentiepersoon

Arbeidsovereenkomsten EU referentiepersoon

Kopij loonbrieven EU referentiepersoon 01-11-2018 t.e.m. 01-11-2019

Kopij diverse geldstortingen Money Gram (attesten ten laste)

Kopij attest ziektekostenverzekering verzoeker en EU referentiepersoon

Attest Armenië dd. 15/10/19 Model 2 inzake geen individuele rekeningen met vertaling en apostille

Attest Armenië geen onroerende goederen Nr: 22431 met vertaling en apostille

De diverse geldstortingen via Money Gram (attesten ten laste) dd. 30/04/2019, dd. 03/04/2019, 01/06/2019, 03/07/2019, 01/08/2019, 04/09/2019; het attest vanuit Armenië dd. 15/10/19 Model 2 inzake geen individuele rekeningen met vertaling en apostille; het attest vanuit Armenië inzake geen onroerende goederen Nr: 22431 met vertaling en apostille werden om redenen zoals hier boven uiteengezet niet afdoende onderzocht en gemotiveerd door verwerende partij. De nieuwe stukken i.h.b.

overeenkomst met bancaire instelling dd. 24/05/2019, attest certificaat dd. 24/05/2019 en resultaat biochemische bloedtest dd. 15/02/2019 worden tevens niet besproken en gemotiveerd door verwerende partij.

Deze stukken worden louter op basis van eenzijdige hypothesen buiten spel geplaatst.

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de diverse geldstorting(en) dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen en de aanvullende stukken en dat verzoeker effectief aan art. 40bis § 2, 4° vreemdelingenwet voldoet.”

2.2. De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoeker heeft ingediend met het oog op gezinshereniging met zijn Spaanse vader, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

2.2.1. In een eerste middelonderdeel betwist verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, niet dat hij moet aantonen dat hij ten laste is van zijn vader en derhalve afhankelijk moet zijn van diens materiële steun. Wél betoogt hij dat deze voorwaarde niet kennelijk onredelijk mag worden ingevuld. Verzoeker wijst er in die context op dat hij zijn land verliet toen hij 21 was, zich bij zijn moeder vestigde en sedertdien België niet heeft verlaten. Voorafgaand aan de aanvraag vertoefde verzoeker dus in België waar hij ten laste is van zijn Spaanse vader, en hij kon dan ook niet aantonen dat hij in Armenië te zijner laste was.

De Raad stelt vast dat verzoeker dus wil voorbijgaan aan de voorwaarde dat hij reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn van de referentiepersoon. Hij kan hierin echter niet worden bijgetreden. Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Het wordt niet betwist dat volgens deze bepaling -en de invulling die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven (HvJ 16 januari 2014, C-423/12 Reyes)- een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is slechts een verblijfsrecht erkend kan zien, indien hij materieel wordt ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. De verwerende partij heeft dus geenszins onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld door te stellen dat *“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd [...] er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*. Het gegeven dat verzoeker thans in België ten laste zou zijn van zijn vader, doet geen afbreuk aan deze voorwaarde.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de verwerende partij integraal verwijst naar de eerdere beslissing aangaande zijn aanvraag met het oog op de gezinshereniging met zijn moeder en dat dit noch zorgvuldig is, noch als een afdoende motivering kan worden beschouwd, omdat de verwerende partij alle documenten in het kader van de huidige aanvraag buiten beschouwing laat, kan hij evenmin worden bijgetreden, om de volgende redenen:

Verzoeker diende een eerste aanvraag in in functie van zijn moeder, en een tweede aanvraag in functie van zijn vader, die samenwonen als een gezin in België.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing benadrukt dat verzoeker, wil hij als “ten laste” worden beschouwd, een afhankelijkheidssituatie moet aantonen van in het land van herkomst of origine. Zij heeft ter zake vastgesteld dat verzoeker in 2019 een gelijkaardige aanvraag had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Spaanse moeder, dat die aanvraag werd afgewezen omdat verzoekers afhankelijkheid ten opzichte van zijn moeder en haar echtgenoot vanuit het land van herkomst of origine niet was aangetoond en dat het beroep tegen die beslissing werd verworpen door

de Raad. De situatie, zo gaat de bestreden beslissing verder, is totaal ongewijzigd, nu de bewijzen die werden neergelegd ter staving van de afhankelijkheid van in het land van herkomst identiek zijn en er slechts wat meer bewijzen voorliggen aangaande het inkomen van de referentiepersoon en zijn partner. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker sedert 2014 in België verblijft, dat er geen bewijzen zijn dat hij sedert zijn inreis in het Schengengebied op 14 december 2012 nog is teruggekeerd naar Armenië en dat de bewijzen dat er geld werd overgemaakt aan verzoeker –deze bewijzen hebben betrekking op het jaar 2019- dus niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat verzoeker -die luidens de bestreden beslissing in het kader van zijn eerste aanvraag niet had aangetoond van in het land van herkomst of origine ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon (i.e. zijn moeder) en haar echtgenoot (i.e. zijn vader)- doorheen zijn betoog niet betwist dat hij, ten opzichte van de eerste aanvraag geen bijkomende documenten heeft gevoegd bij zijn huidige, tweede aanvraag waaruit zou blijken dat hij daadwerkelijk reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn ouders, of van zijn vader in het bijzonder. Hij toont dan ook niet aan waarom de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan of niet zorgvuldig zou zijn. Als de verwerende partij vaststelt dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn, in de hierboven omschreven zin, niet is voldaan, dan volstaat dit om de aanvraag af te wijzen zonder dat de andere voorwaarden en de daarbij horende stukken moeten worden onderzocht.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.2. De Raad stelt vervolgens vast dat het tweede middelonderdeel quasi identiek is aan het middel dat verzoeker had ontwikkeld in het kader van zijn beroep tegen de hiervoor vermelde beslissing van 6 april 2020.

De Raad heeft het middel als volgt beoordeeld zijn arrest nr. 244 907 van 26 november 2020:

“2.3. De grondslag van verzoekers vestigingsaanvraag is artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt het volgende: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

2.4. De volgende vaststellingen in de bestreden beslissing worden niet betwist: “Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

2.5. Voornoemde vaststelling is deugdelijk en pertinent. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Reyes immers dat, opdat een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c van de richtlijn 2004/38 kan worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond. Die afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, punten 20-22).

2.6. De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebrek aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe is gehouden zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan dit enkel terughoudend toetsen.

2.7. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of hij heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn moeder in zijn land van oorsprong, Armenië, dit omdat uit zijn paspoort niet blijkt dat hij naar Armenië is teruggekeerd voordat hij de in punt 1.1. bedoelde vestigingaanvraag heeft ingediend.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat :

(1) "Geldstortingen via Money gram: van 3/07/2019 tot 4/09/2019 van 510 €" niet worden aanvaard omdat "Nergens uit het voorgelegde paspoort van betrokkene blijkt dat hij sinds zijn inreis in Schengen op 14.12.2012 nog is terug geweest." en "Hij was op dat tijdstip niet in Armenië.";

(2) het attest van het kadaster van Armenië niet wordt aanvaard omdat het dateert van 16 oktober 2019 en dus "getuigt [...] van een situatie van toen mijnheer al lang in België verbleef";

(3) het attest van Armenië van "geen individuele rekeningen" niet wordt aanvaard omdat het niet duidelijk is wat daarmee wordt bedoeld en dat "Voor zover het gaat over een bankrekening, dient te worden opgemerkt dat het onvermogen van betrokkene in zijn land van herkomst niet kan worden afgeleid van het niet hebben van een bankrekening.";

Nadien concludeert de verwerende partij: "Kortom, gelet betrokkene sinds 2014 in België verblijft, kan de relevantie niet vastgesteld worden van de voorgelegde stukken waarmee betrokkene het ten laste zijn wenst aan te tonen. Betrokkene dient immers aan te tonen ten laste te zijn van referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst. Er worden geen stukken voorgelegd die dit kunnen aantonen."

2.9. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat uit het paspoort van verzoeker niet blijkt dat deze sedert "zijn inreis in Schengen" op 14 december 2012 nog terug naar Armenië is geweest. Zij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat verzoeker vroeger onder een valse naam en identiteit in het Rijk verbleef, dit sedert mei 2014, en dat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken nadat werd vastgesteld dat verzoekers Tsjechische identiteitsdocumenten vals waren. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar deze beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht.

In de nota met opmerkingen kan worden gelezen: "Verzoeker diende op 15.05.2014 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst in en hij werd op 21.08.2014 in bezit gesteld van een E-kaart. Hij legde hierbij een (valse) Tsjechische identiteitskaart voor. Verzoeker woonde samen met M.M., die een verblijfsrecht bekam in functie van verzoeker als referentiepersoon. Samen kregen zij op 20.10.2014 een kindje B.S. Er werd op 03.02.2015 door de Federale politie vastgesteld dat de voorgelegde Tsjechische identiteitskaart van verzoeker vals was. Het verblijfsrecht van verzoeker werd per beslissing van 05.02.2015 ingetrokken wegens fraude. Op 23.03.2015 is verzoeker met zijn gezin verdwenen met de noorderzon." Deze vaststellingen in de nota met opmerkingen vinden steun in het administratief dossier.

Hierin bevindt zich ook een kopie van verzoekers Armeens paspoort, geldig tot oktober 2022 met (enkel) een Schengenvisum type C afgeleverd in 2012 en een inreisstempel aangebracht op 14 december 2012 door de Oostenrijkse autoriteiten.

2.10. Het blijkt niet dat Armeense onderdanen visumvrij kunnen reizen naar het grondgebied van de Schengenlidstaten. Er is wel een overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek Armenië inzake de versoepeling van de afgifte van visa, verschenen in het Publicatieblad van 31 oktober 2013 (L 289/2 e.v.) alsook een Besluit van de Raad van 22 oktober 2013 betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek Armenië inzake de versoepeling van de afgifte van visa, verschenen in hetzelfde Publicatieblad (L 289/1). Er gelden dus soepele voorwaarden voor de afgifte van een visum aan Armeense onderdanen maar ze zijn dus zoals gezegd niet vrijgesteld van de visumplicht. Dit houdt in dat een inreis in en een uitreis uit het Schengengrondgebied, voor Armeense onderdanen zonder verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, gepaard gaat met een in- en uitreisstempel. De grondslag hiervoor is artikel 11 a van de Schengengrenscodex dat stelt: "De reisdocumenten van onderdanen van derde landen worden bij inreis en bij uitreis systematisch afgestempeld. Er wordt met name een inreis-, respectievelijk uitreisstempel aangebracht in: a) de grensoverschrijdingsdocumenten van onderdanen van derde landen die voorzien zijn van een geldig visum;". Dit impliceert dus dat verzoeker minstens een Armeens paspoort met een visum met daarin minstens een inreisstempel aangebracht ná 14 december 2012 en vóór 16 oktober 2019 dient over te leggen om aan te tonen dat hij is teruggekeerd naar Armenië voordat hij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft ingediend. Dit bewijs is cruciaal aangezien de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de betrokken bloedverwant verzoekt om zich bij de EU-burger te mogen voegen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, punten 20-22).

2.11. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet visumplichtig is. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat hij geen visum moet hebben om de vestigingsprocedure op te starten. De bestreden beslissing strekt er immers niet toe de opstart van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart te weigeren omdat verzoekers paspoort geen visum bevat. De aanvraag werd duidelijk ten gronde geweigerd omdat verzoeker geen bewijs aanbracht dat hij naar Armenië is teruggekeerd na zijn inreis in het Schengengrondgebied op 14 december 2012 en gezien verzoekers antecedenten is dit geen kennelijk onredelijke noch onzorgvuldige vaststelling in het licht van artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker houdt voor dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet in Armenië vertoefde, gelet op het gebrek aan inreisstempel, louter een gissing is van de verwerende partij en dat dit "uit geen enkele andere objectieve gegeven uit het administratief dossier wordt geschraagd". De Raad ziet niet in welk ander objectief gegeven verzoeker verlangt. Een (visum en) inreisstempel duidt objectief aan wanneer verzoeker terug het Schengengrondgebied betreedt en duidt er ook op dat hij voor die datum buiten het Schengengrondgebied vertoefde.

2.13. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij hem om inlichtingen en/of aanvullende stukken had moeten vragen, "In de hypothese dat verwerende partij niet met volledige zekerheid kon afleiden of verzoeker al dan niet terug was gekeerd naar Armenië", dient de Raad op te merken dat niet blijkt dat de verwerende partij twijfelde over de vraag of verzoeker bij gebrek aan inreisstempel al dan niet naar Armenië is teruggegaan. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de zorgvuldigheidsplicht die hij geschonden acht door de verwerende partij ook voor verzoeker zelf geldt. Verzoeker kan niet onwetend zijn van het feit dat verweerder vroeger een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht op grond van frauduleuze Tsjechische documenten heeft getroffen jegens hem en dat het dus cruciaal zou zijn aan te tonen dat hij nadien teruggekeerd is naar Armenië en aldaar afhankelijk was van zijn Spaanse moeder die in België verblijft. Verzoeker geeft zelf aan in zijn verzoekschrift, "Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats." Verzoeker geeft nergens aan dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd maar elders een gewoonlijke (legale) verblijfplaats had waar hij afhankelijk was van de materiële steun van zijn in België verblijvende Spaanse moeder.

2.14. Verzoeker kan aldus met zijn betoog de vaststellingen (1) en (2) in de bestreden beslissing alsook de conclusie, zoals geduid in punt 2.8., niet aan het wankelen brengen. Vaststelling (3) laat verzoeker in het bijzonder ook nog onbesproken zodat deze ook overeind blijft. De overtuiging van verzoeker dat hij effectief voldoet aan "artikel 40 bis, §2, 4°(sic) vreemdelingenwet", kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.15. Waar verzoeker herinnert aan de stukken die hij heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om verzoekers aanvraag te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij. Evenmin kan de Raad deze aanvraag gaan beoordelen aan de hand van stukken die verzoeker voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegt ten bewijze van het feit dat hij in februari 2019 en mei 2019 persoonlijk in Armenië zou zijn geweest. Het enig middel is ongegrond."

De beoordeling onder punt 2.3 tot en met punt 2.14. kan in casu worden hernomen. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat, waar verzoeker stelt dat er geen enkel objectief element is te vinden in het administratief dossier waaruit blijkt dat hij sedert 14 december 2012 niet zou zijn teruggekeerd naar Armenië, hij in het kader van de uiteenzetting van zijn eerste middel zelf heeft benadrukt dat hij zijn land van herkomst verliet toen hij 21 jaar oud was, dat hij zich bij zijn moeder vestigde en dat hij sedertdien België niet heeft verlaten. Daarenboven blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing nog dat uit de thans voorgelegde stukken onomstotelijk blijkt dat verzoeker niet in Armenië was toen hem het geld werd toegestuurd, dat nu immers ook een bewijs voorligt van Ria waaruit blijkt dat er 500 euro werd overgemaakt op 30 april 2019 en dat uit dit bewijs expliciet blijkt dat er een terugbetaling gebeurde van het overgemaakte bedrag op 10 mei 2019 en dat hij op dat tijdstip niet in Armenië was.

Wat betreft verzoekers argument dat "de nieuwe stukken i.h.b. overeenkomst met bancaire instelling dd. 24/05/2019, attest certificaat dd. 24/05/2019 en resultaat biochemische bloedtest dd. 15/02/2019 [...]"

niet [worden] besproken en gemotiveerd door de verwerende partij” moet erop worden gewezen dat dit de stukken betreft die verzoeker in het kader van de eerste procedure voor de eerste keer voor de Raad had neergelegd waardoor die er toen geen rekening mee kon houden, zoals blijkt uit het punt 2.15 van het hiervoor geciteerde arrest. Dienaangaande heeft de verwerende partij er in de thans bestreden beslissing nog op gewezen dat deze stukken niet werden overgemaakt in het kader van de huidige aanvraag, zodat zij er geen rekening mee kon houden. Verzoeker toont niet aan dat hij deze stukken wél ter kennis had gebracht van het bestuur in het kader van zijn tweede aanvraag en maakt verder niet aannemelijk waarom het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Het is immers nog steeds de aanvrager zelf die bepaalt welke stukken hij voorlegt ter beoordeling van het bestuur in het kader van een navolgende aanvraag. Door louter te verwijzen naar deze stukken kan verzoeker daar niet anders over doen denken.

Het tweede middelonderdeel kan, gelet op al het voorgaande, niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel is in zijn geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS